THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

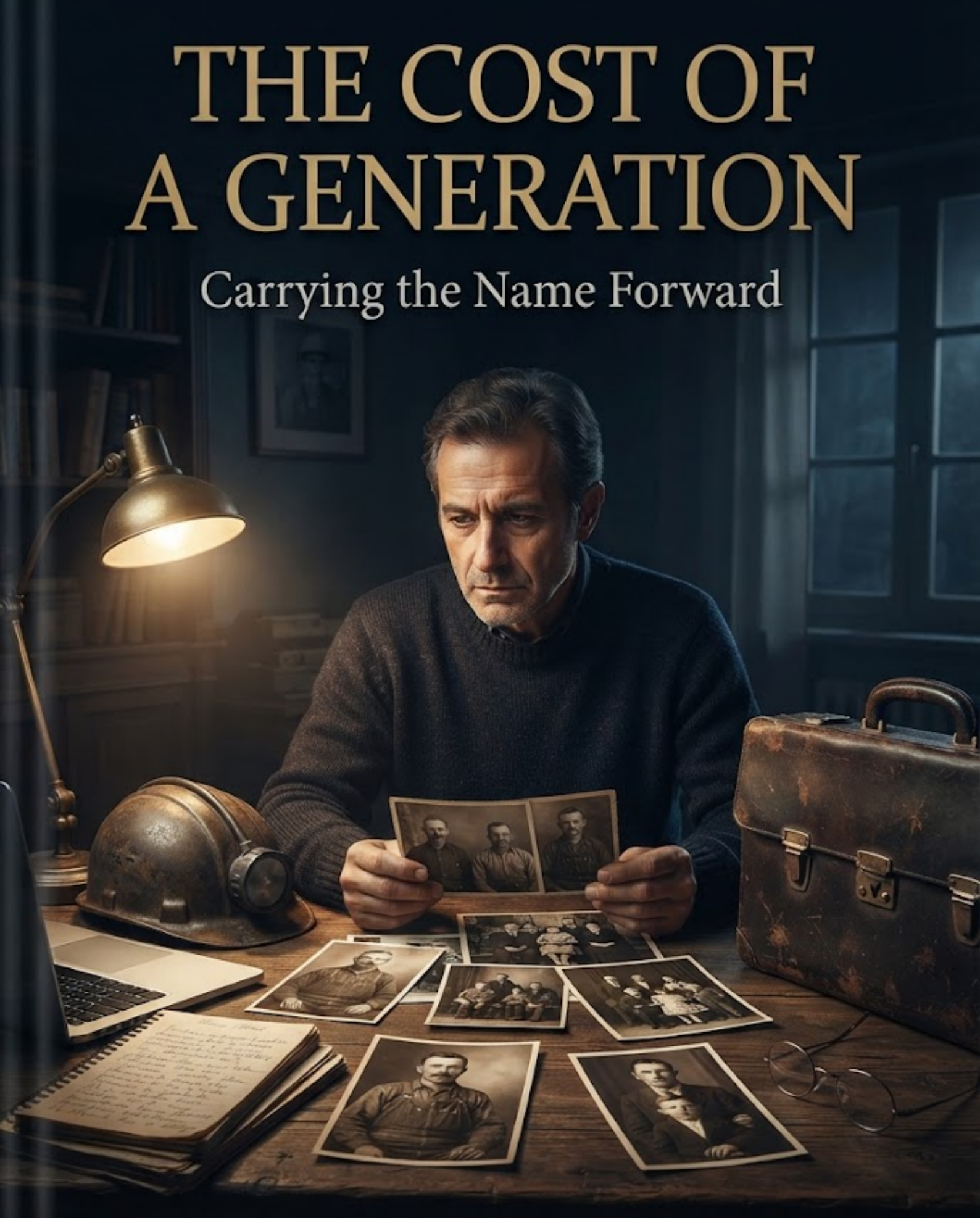

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: BIHAYÊ NIFŞEKÊ

Îro ne rojeke wek her rojê bû. Ew demek bû ku tê de min şîna tunebûna bavê xwe girt. Min fikirî, min li kalikê xwe fikirî, û di hişê xwe de min ji herduyan pirsek tenê kir: çima we ez bi tena serê xwe hiştim ku mîrata malbata Frega biparêzim û navê wê bikim nifşek?

Bûka min, Sharon, milê xwe pêşkêşî min kir ku li ser bigirîm. Wê dilê min rehet kir, bi hişmendiya ku tiştê li pêşiya min ne erkeke hêsan bû ne jî aloz, ne lêdaneke jîniyalî bû ne jî kiryareke afirîner, lê bi rastî, wezîfeyeke ne mumkin bû. Û heta niha, min bi xwe jî ev fêm kiribû.

Min hîs kir wek ku ew ji min re hatibe spartin ku wê berdewam bikim, bi dijwariyên jiyana kalikê xwe dest pê bikim, ku çil salan karkerê kanê bû, û jiyana bavê min, ku çil salan firoşkar bû. Ji bo min, min hejdeh salên jiyana xwe ya pîşeyî dabûn dayikekê ku min her tim heyranî û rêz jê re hebû, û min ji wê her dersa ku jiyanek dikare bide wergirt: dersên ku ji bo bûyîna kesê ku ez îro me pêwîst bûn, her çend nizanim ez ê sibe bibim kî.

Ew Dayika GILLETTE ye.

Paşê min dîsa ew destê nas li ser milê xwe hîs kir, yê ku min rê dike û ber bi tiştên nexeyalkirî ve dipêlîne: tomarek deng li ser malperê, paşê du ji bo ceribandinên yekem, paşê pênc da ku bibînim ka pergal dikare ragire, paşê deh, bi gelek zimanan, da ku bi mirovan re biaxive.

Û çima ev hemû?

Amerîka mala min bû, her çend min hîn di vê kêliyê de cihekî diyar hilnebijartiye.
Fransa mala malbata kalikê Camp bû.
Hindistan cihê jidayikbûna rêberê cîhanî yê markayê bû, pêşengek ku li dû gelek Amerîkiyan berî wî diçû.
Brazîl, ji aliyê din ve, jina herî baş a ku dikaribû bide pêşkêş kiribû, û alîkarî kiribû

ku markayeke ji bo mêran çêbûyî û ji wan re veqetandî, piştî sed û sî salên dîrokê, bibe naskirineke rastîn a jinan. Di dawiyê de, hema hema her tim jin in ku biryarên kirînê didin, û bêyî wan ti ji van îro ne mumkin bû.
Û di dawiyê de, Îtalya, bi mandolîn û gîtarên xwe, amûrên herî hezkirî ji bo serenadên li bin balkonan, ku bi daxwaza evîndaran dihatin lêxistin. Û derhênerên wan serenadan her tim heman du zilam bûn: bavê min û kalikê min.

Fregayên jibîrnebûyî.

Min li wêneyên wan nihêrî û girîna xwe domand. Bi bextewarî, ez bi tena serê xwe bûm, ji ber ku mêvan çûbûn ber deryayê.

Paşê sûrprîza rojê hat: danîna vîdyoyeke heşt deqîqeyî ya min bi xwe, bê deng, li ser rûpela Têkilî.

Lê wateya wê çi bû?
Min nekaribû wê fêm bikim, û belkî yekser fêm nekim. Lê ez bawer im ku ez ê paşê fêm bikim, wek ku pir caran diqewime.

Di vê navberê de, min dev ji muzîka YouTube berdaye ku bi salan li ber maseya min hevaltiya min dikir, û ji îro ve li şûna wê guh didim muzîka malpera xwe. Ew bi awayekî ecêb nas bûye, wek ku min her tim ew nas kiribe, hema hema wek ku min dixwest xwe qanih bikim ku ew sirûdek e ji bo kesên ku êdî ne li vir in.

Bi xatirê we, kalên min.
Ferdinando